

KS. ANDRZEJ J. GORCZYCA MIC
Stockbridge

HISTORIA OBRAZU I SANKTUARIUM MIŁOSIERDZIA BOŻEGO W STOCKBRIDGE (USA)

Orędzie Bożego Miłosierdzia dotarło do Ameryki Północnej 3,5 roku po śmierci s. Faustyny. Stało się to dzięki ks. Józefowi Jarzębowskiemu — kapłanowi polskiej Prowincji pw. Opatrzności Bożej Zgromadzenia Księży Marianów od Niepokalanego Poczęcia N.M.Panny. Orędzie Bożego Miłosierdzia objawione kościołowi i światu przez s. Faustynę Kowalską ze Zgromadzenia Sióstr M.B. Miłosierdzia od początku było przedmiotem zainteresowania teologów: ks. Józefa Andrasza ks. Michała Sopočki, ks. prof. Ignacego Różyckiego, ks. Juliana Chrościechowskiego i innych. Tajemnica Bożego Miłosierdzia była od samych początków przedmiotem zainteresowania wielu teologów: ks. Michała Sopočki, ks. prof. Ignacego Różyckiego, ks. Józefa Andrasza, ks. Juliana Chrościechowskiego i innych. Problematykę Miłosierdzia Bożego podejmowały liczne sympozja i kongresy organizowane w kraju i za granicą. Wielkie zasługi w propagowaniu kultu i nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego odegrało Zgromadzenie Księży Marianów.

Obrazek Jezusa Miłosiernego do Ameryki przywiózł ks. Józef Jarzębowski. Po upadku państwa polskiego w 1939 r. schronił się on przed nazistami w mariańskim klasztorze w Wiłkomierzu na Litwie. Posiadał pozwolenie przełożonych zakonnych na wyjazd do Stanów Zjednoczonych. Otrzymał wymaganą na wyjazd wizę amerykańską. Z chwilą zajęcia Litwy przez wojska rosyjskie, mimo posiadanej przez ks. Jarzębowskiego wymaganej wizy, potrzeba było jeszcze zdobyć specjalne zezwolenie od władz sowieckich na wyjazd za granicę. Niestety, okazało się to niemożliwe. Ks. J. Chrościechowski tak to opisuje:

Te krótkie sprawozdanie nie daje pojęcia o dramatycznym i pełnym napięcia przebiegu starań ks. Jarzębowskiego o wyjazd do Ameryki. Sam ks. J. Jarzębowski oświadczył, że od chwili, kiedy zawierzył swoją podróż Miłosierdziu Bożemu, ręka Boża usuwała wszelkie przeszkody, tworzyła pomyślne zbiegi okoliczności, chroniła go przed niebezpieczeństwem i wyprowadziła na wolność. Od tej chwili ks. Jarzębowski, zarówno powodowany wdzięcznością, jak i przekonany o prawdziwości nabożeństwa, szerzył je aż do końca swego życia¹

¹ J. CHROŚCIECHOWSKI, *Historia nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego w naszych czasach. Studium historyczno-krytyczne*, Stockbridge 1975, s. 100–101.

Ks. Józef Jarzębowski z nabożeństwem do Miłosierdzia Bożego zetknął się w Wiłkomierzu dzięki ks. Nikodemowi Dubrowce i ks. Antoniemu Mańturzykowi — studentom ks. prof. Michała Sopoćki². Kiedy księża wspólnie się modlili, ks. Jarzębowski zainteresował się odmawianą modlitwą, która jednak nie zrobiła na nim większego wrażenia. Jesienią 1940 r. ks. Jarzębowski wyjechał do Kowna, z którego powrócił do Wilna, gdzie dnia 1 stycznia 1941 r. odprawił Mszę św. w Ostrej Bramie. Po drodze zatrzymał się przed obrazem Jezusa Miłosiernego w kościele Św. Michała.

Przebywając w Wilnie, ks. Jarzębowski spotkał się kilkakrotnie z ks. Sopoćko, który widząc, że ks. Jarzębowski ma szansę na wyjazd za granicę, poprosił go o wywiezienie napisanego przez siebie traktatu o Miłosierdziu Bożym i wydanie go drukiem za granicą. Razem z memoriałem otrzymał od ks. Sopoćki niewielki obrazek z podpisem „Jezu UFAM TOBIE”. Był to druk obrazu namalowanego przez Eugeniusza Kazimirowskiego w 1934 r. na podstawie widzenia s. Faustyny, jakie miała 22 lutego 1931 r. w Płocku.

Wydarzenie to odnotowała w *Dzienniczku* słowami:

(...) ujrzałam Pana Jezusa ubranego w szacie białej. Jedna ręka wzniesiona do błogosławieństwa, a druga dotykała szaty na piersiach. Z uchylenia szaty na piersiach wychodziły dwa promienie, jeden czerwony a drugi błądy. W milczeniu wpatrywałam się w Pana, dusza moja była przejęta bojaźnią, ale i radością wielką. Po chwili powiedział mi Jezus: wymaluj obraz, według rysunku który widzisz, z podpisem JEZU UFAM TOBIE. Pragnę, aby ten obraz czczono w kaplicy waszej i na całym świecie (...)³

Po złożeniu ślubów wieczystych s. Faustyna została przeniesiona z Płocka do Wilna. Tam spotkała ks. prof. Michała Sopoćkę wykładowcę teologii pastoralnej na Uniwersytecie Stefana Batorego. Oprócz pracy naukowej na uczelni ks. Sopoćko pełnił funkcję spowiednika w klasztorze Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia. Do cieszącego się zaufaniem kapłana zwróciła się s. Faustyna, z prośbą o pomoc w zrealizowaniu życzenia Pana Jezusa dotyczącego namalowania Jego obrazu. Ks. Sopoćko polecił artystę Eugeniusza Kazimirowskiego.

Od 2 stycznia 1934 r. s. Faustyna wraz z przełożoną regularnie dwa razy w miesiącu odwiedzały pracownię artysty. Mimo wielkich wysiłków i starań malarza, licznych poprawek nanoszonych w trakcie malowania obrazu, s. Faustyna nie była zadowolona z wykonanego dzieła. Uważała, że postać Jezusa nie jest tak piękną ani podobna do tej, którą widziała. Przygnębiona tym faktem, żaliła się Jezusowi w kaplicy klasztornej: „Kto Cię wymaluje tak pięknym, jakim jesteś? Jezus jej odpowiedział następujące słowa: Nie w piękności farby ani pędzla jest wielkość tego obrazu, ale w łasce mojej”⁴.

² Tamże, s. 51.

³ FAUSTYNA S.M. KOWALSKA, *Dzienniczek, profeski wieczystej Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia*, Kraków – Stockbridge – Rzym 1981, nr 48–49.

⁴ Tamże, nr 313.

W lipcu 1934 r. obraz (2,6 x 1,38 m) został ukończony. Mimo wielkich starań i ogromnego wysiłku artysty, s. Faustyna oraz ks. Sopoćko nie byli zadowoleni z wykonanego zlecenia. W rezultacie obraz, który miał być przeznaczony do klasztoru sióstr, trafił do domu ks. Sopoćki. Dopiero jesienią 1934 r. obraz został zawieszony w korytarzu klasztoru sióstr bernardynek obok kościoła św. Michała gdzie rektorem był ks. Sopoćko. S. Faustyna usilnie nalegała, aby obraz Jezusa został pokazany wiernym. Stało się to realne dopiero na zakończenie uroczystych obchodów Jubileuszu 1900-lecia Odkupienia Świata w dniach 26–28 kwietnia 1935 r. Obraz Jezusa Miłosiernego w uroczystości umieszczono w galerii okna Ostrej Bramy. Podczas tych uroczystości ks. Sopoćko wygłaszał homilie o tajemnicy Bożego Miłosierdzia.

W okresie totalitarnego reżimu i prześladowania kościoła obraz był czczony przez wiernych w kościele Świętego Ducha w Wilnie⁵. Od dnia 18 kwietnia 2004 r. metropolita wileński Audrys Juozas kardynał Backis po wyremontowaniu świątyni Trójcy Świętej przy ul. Dominikańskiej 12 ustanowił nowe sanktuarium do którego przeniesiono z kościoła Świętego Ducha łaskami słynący obraz Jezusa Miłosiernego⁶.

Ks. Jarzębowski, wdzięczny za ocalenie i szczęśliwą podróż przez Japonię do Ameryki Północnej⁷, pamiętając o swoim ślubowaniu i obietnicy danej ks. Sopoćce w Wilnie, rozpoczął szerzyć nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego w Stanach Zjednoczonych. Idea kultu w Ameryce spodobała się przełożonym wspólnoty ojców marianów. Wielkie zrozumienie i ogromną życzliwość doświadczył ks. Jarzębowski od ks. Józefa Łuniewskiego — przełożonego polskiego domu zakonnego księży marianów w Waszyngtonie. Dzięki niemu i pomocy sióstr felicjanek została wydana nowenna, obrazki Jezusa Miłosiernego i Koronka do Miłosierdzia Bożego w języku polskim w nakładzie 2000 egz. Po czasie zaczęły napływać liczne informacje z podziękowaniami za otrzymane łaski oraz prośby o nowe obrazki i nowennę. Okoliczność taka skłoniła marianów do wznowienia nakładu i wydania nowych modlitw oraz obrazków z wizerunkiem Jezusa Miłosiernego. Po krótkim czasie osiągnięto milionowe nakłady.

Przełożony księży marianów w Waszyngtonie, ks. Józef Łuniewski, idąc za radą ks. Ryszarda Bakalarczyka zwrócił się do delegata apostolskiego o opinię władz Kościoła w sprawie szerzącego się kultu. Spotkawszy się z życzliwą aprobatą ks.dr Jasńskiego profesora teologii w polskim seminarium w Orchard Lake Michigan, rozesłał do biskupów i środowisk naukowych w Stanach Zjednoczonych dzieło ks. Michała Sopoćki *De misericordia Dei de quo eiusdem festo instituendo*. Od tego

⁵ Por. CHROŚCIECHOWSKI, *dz. cyt.*, s. 99–101.

⁶ Por. E. MATULEWICZ, *Miłosierdzie Boże w charyzmacie Zgromadzenia Księży Marianów*, Lublin 2007, s. 321.

⁷ Por. *Wspomnienia ks. J. Jarzębowskiego o pobycie na Litwie i podróży do Ameryki 1939–1941*, s. 126, 129.

momentu marianie zaczęli jeszcze bardziej rozpowszechniać obrazki i nowennę wraz z Koronką do Miłosierdzia Bożego⁸.

W 1943 r. po decyzji rady prowincjalnej przy bardzo skromnych możliwościach finansowych zakupiono posiadłość Eden Hill w Stockbridge, MA. Odpowiedzialnym był za to ks. Władysław Pełczyński. W zaadoptowanym budynku w kaplicy umieszczono obraz Jezusa Miłosiernego⁹

Rozszerzający się kult i zainteresowanie nabożeństwem do Miłosierdzia Bożego spowodowało powołanie nowej specjalnej instytucji służącej tej sprawie. W tym celu otwarto w 1945 r. w Stockbridge specjalne biuro, któremu nadano formy organizacyjne i nazwano Stowarzyszeniem Pomocników Mariańskich. Rok wcześniej zaczęto wydawać miesięcznik „Róże Maryi”, który stał się organem polskiej sekcji Stowarzyszenia Pomocników Mariańskich. Na łamach tego pisma czytelnicy mieli okazję zapoznać się z ciekawymi artykułami przybliżającymi tajemnice Bożego Miłosierdzia. Nakład wydawanego miesięcznika ciągle się powiększał i cieszył się popularnością wśród czytelników. Obecnie „Róże Maryi” wychodzą w nakładzie sześciu tysięcy egzemplarzy¹⁰. Od przeszło dwudziestu lat funkcje redaktora naczelnego pisma pełni marianin br. Andrzej Mączyński MIC.

Po powstaniu w Stanach Zjednoczonych nowej prowincji pw. św. Stanisława Kostki, powołany został Apostolat Bożego Miłosierdzia. Pierwszym dyrektorem został ks. Władysław Pełczyński, który jako student I roku teologii w Waszyngtonie bardzo aktywnie angażował się w szerzenie nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego.

Dzięki niemu wydrukowano mały obrazek Jezusa Miłosiernego według obrazu wykonanego przez Kazimirowskiego w Wilnie, a przywiezionego do Ameryki przez ks. Józefa Jarzębowskiego. Obrazek zaopatrzone podpisem *JESUS I TRUST IN YOU*. Ks. Józef Sielski dokonał przetłumaczenia na język angielski broszury ks. Michała Sopoćki z orędziem według objawień s. Faustyny. Tak samo została przetłumaczona nowenna i Koronka do Miłosierdzia Bożego. Wydrukowane obrazki oraz teksty rozeszły się w wielomilionowym nakładzie. Cały tak długi i bardzo aktywny okres swej działalności ks. Pełczyński opisał we wspomnieniach, które wraz z upływem lat sukcesywnie uzupełniał w formie pamiętnika¹¹

Równolegle w tym czasie na język angielski zostały przetłumaczone inne pozycje, jak i mniejsze opracowania. W Waszyngtonie w 1943 r. wydano *Novena to the Mercy of God* w nakładzie 5000 egzemplarzy. Stockbridge w 1948 r. wydało

⁸ FAUSTYNA KOWALSKA, *dz. cyt.*, nr 48–49.

⁹ T. GÓRSKI, *Prowincja św. Stanisława Kostki Zgromadzenia Księży Marianów*, Warszawa 2003, s. 197.

¹⁰ T. GÓRSKI, *Prowincja Św. Stanisława Kostki Zgromadzenia Księży Marianów*, Warszawa 2003, s. 117–118.

¹¹ W. PEŁCZYŃSKI, *The Mercy of God Devotion in the Province of St. Stanislaus Kostka*, w: GÓRSKI, *dz. cyt.*, s. 193–199.

Mercy of God... We trust in Thee ks. Andrasza. Przetłumaczono także *Jesus, I trust in Thee* ks. Józefa Jarzębowskiego. Wszystkie wydawane pozycje i broszury traktujące o Miłosierdziu Bożym spotykały się z entuzjastycznym przyjęciem, a kolejne nakłady i wydania osiągały ogromne liczby. W 1958 r. Marianie wydali obszerną biografię s. Faustyny, *Sister Faustina Apostle of Divine Mercy*, autorstwa Helimas Wojczunas. Katolicki Uniwersytet Ameryki w Waszyngtonie (CUA), „The American Ecclesiastical Review” (kwiecień 1955) umieścił artykuł na temat pobożności i nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego pt: *The Devotion to the Divine Mercy*. W 1959 r. zostały przetłumaczone na język angielski i wydane w Stockbridge *Tajemnice Miłosierdzia Bożego* autorstwa o. Jacka Woronieckiego.

Kwartalnik „Marian Helpers Bulletin” systematycznie drukował artykuły poświęcone Miłosierdziu Bożemu, jak i obszernie fragmenty zaczerpnięte z *Dzienniczka* s. Faustyny. Marianie przez swój apostołat Miłosierdzia Bożego stali się znaczącym ośrodkiem szerzenia kultu i nabożeństwa do Miłosierdzia Bożego na całym świecie. Poprzez wydawane broszury z modlitwami, nowennami, Koronką, jak i obrazkami Miłosierdzia Bożego docierano do wielu krajów posługujących się językiem angielskim, a także do krajów Afryki, Australii, Nowej Zelandii i innych. W trosce o bardziej teologiczne uzasadnienie i przybliżenie nabożeństwa Miłosierdzia Bożego w 1952 r. wydano drukiem ks. Michała Sopoćki *Święto Najmiłosierniejszego Zbawiciela*. W języku angielskim *Feast of the Most Merciful Savior* miał dwa wydania. W 1952 r. nakład uzyskał 5000 egzemplarzy a w 1953 r. — 8000 egzemplarzy.

Rozwijający się kult orędzia Bożego Miłosierdzia i ośrodek w Stockbridge został poddany został, kiedy Kongregacja Świętego Oficjum w notyfikacji z dnia 28 XI 1958 r. zabroniła propagowania nabożeństwa proponowanego przez s. Faustynę Kowalską¹². W piśmie Kongregacji podano:

Podaje się do wiadomości, że Najwyższa Kongregacja św. Oficjum, zbadawszy widzenia i objawienia przypisywane s. Faustynie Kowalskiej ze Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia, zmarłej w 1938 r. blisko Krakowa, postanowiła co następuje: 1) należy zakazać rozpowszechniania obrazów i pism, które przedstawiają nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego w formach proponowanych przez s. Faustynę, 2) zadanie usunięcia wymienionych obrazów, jakie ewentualnie zostały już wystawione dla kultu, powierza się roztropności biskupów.

Ks. Józef Jarzębowski i ks. Julian Chrościechowski z posłuszeństwem przyjęli decyzję Świętego Oficjum. Dotknięty taką decyzją Rzymu ks. Jarzębowski mimo wszystko ufał i wierzył w prawdziwość objawień s. Faustyny. Powtarzał często, że Jezus Miłosierny „sam się obroni”¹³

L’Osservatore della Domenica” trzykrotnie zamieszczało obszernie komentarze. W wydaniach z dnia 19 kwietnia i 2 lipca 1959 r. wyjaśniło, że orzeczenie Święte-

¹² Dnia 6 marca 1959 r. Kongregacja Doktryny Wiary ogłosiła to w AAS 51 (1945), w numerze za okres 11 do 25 kwietnia 1959 r., s. 271.

¹³ J. JARZĘBOWSKI, *Dziennik (1944–1963)*, Warszawa 1997, s. 236.

go Oficjum nie było uroczystym dekretem, tylko notyfikacją, którą trzeba rozumieć raczej jako zawiadomienie, którego decyzja może być w przyszłości zmieniona czy zawieszona. Mocą tej decyzji wydany zakaz obowiązywał w Kościele przez prawie dwadzieścia lat. Zaprzeszono Koronek i innych modlitw s. Faustyny oraz drukowania obrazków Bożego Miłosierdzia. Taką sytuację w swoich objawieniach przewidywała s. Faustyna pisząc w *Dzienniczku*:

Będzie chwila, w której dzieło to, które tak Bóg zaleca, będzie jakoby w zupełnym zniszczeniu i w tym wystąpi działanie Boże z wielką siłą, która da świadectwo prawdziwości. Ono będzie nowym blaskiem Kościoła¹⁴

Księża marianie próbowali robić co było możliwe, aby podtrzymać kult Miłosierdzia Bożego w duchu objawień udzielonych s. Faustynie. Decyzja Stolicy Apostolskiej stała się wielkim ciosem dla Apostolatu Bożego Miłosierdzia w Stockbridge. Od tego momentu Apostolat Bożego Miłosierdzia przestał istnieć. Wiązało się to pośrednio z wielkimi stratami finansowymi (ok. 35 000 \$ USA), co groziło bankructwem. Stało się jednak inaczej — wspomina ks. Pełczyński w swoich zapiskach¹⁵ Marianie zmienili nazwę z Apostolatu Miłosierdzia Bożego na Apostolat Maryjny i w nowej formie publikowali wydawnictwa na temat Miłosierdzia Bożego. Okazało się, że posłuszeństwo władzy kościelnej dało pozytywne skutki i nieoczekiwane rezultaty¹⁶. Z relacji ks. Pełczyńskiego dowiadujemy się, że nie tylko nie zaprzestano kultu Miłosierdzia Bożego, ale oparto go na fundamentach Pisma Świętego. Po ogłoszeniu dekretu i notyfikacji z 1959 r. nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego było odprawiane w świątyni w oparciu o źródła biblijne i liturgiczne. Tak trwało blisko dwadzieścia lat¹⁷

Członkowie Stowarzyszenia Pomocników Mariańskich oraz wzrastająca liczba czcicieli obrazu nalegali, aby powiększyć małą i ciasną kaplicę, która z trudem mogła pomieścić niewielką grupę modlących się osób. Na specjalnie powołanej Radzie Zakonnej podjęto decyzję o budowie nowej świątyni. W 1950 r. kupiono ziemię i rozpoczęto budowę świątyni. Piękna lokalizacja malowniczego miejsca otrzymała nazwę: Eden Hill – Rajskie Wzgórze.

Autorem projektu kościoła był Antonio Guerrieri. Zamieszkały na stałe w Stockbridge, urodzony we Włoszech, liczący 74 lata życia, zdolny i utalentowany architekt wykonał projekt i czuwał nad całością prac budowlanych. Prace budowlane wraz z wystrojem kościoła zakończono wiosną 1960 r.

Uroczystego poświęcenia i konsekracji nowo wybudowanej świątyni dokonał dnia 30 maja 1960 r., ordynariusz diecezji Springfield — bp Christopher J. Weldon¹⁸.

¹⁴ KOWALSKA FAUSTYNA, *dz. cyt.*, nr 378; por. nr 1659–1660.

¹⁵ GÓRSKI, *dz. cyt.*, s. 196.

¹⁶ *The Mercy of God Devotion in the province of St. Stanislaus Kostka*, w: GÓRSKI, *dz. cyt.*, s. 196.

¹⁷ Od chwili wydania przez Kongregację Świętego Oficjum notyfikacji z dnia 28 XI 1958 r., kiedy notyfikację ogłoszono, do dnia zawieszenia tej decyzji ogłoszonej 15 kwietnia 1978 (AAS 70 [1978], nr 6, s. 350).

¹⁸ S. MICHALENKO, *Rys historyczny Narodowego Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Stockbridge, „Immaculata”* 33 (1996), nr 377, s. 14.

Kolejne lata wносиły nowe elementy do wystroju i upiększenia świątyni. Autorem projektu i wykonawcą 36 witraży był Fred Leuchs. Przedstawiają one różne ewangeliczne sceny, ukazujące tajemnicę i istotę Bożego Miłosierdzia. Sufit świątyni zdobi piękna polichromia przedstawiająca w rozetach patronów zakonu. Świątynia zbudowana jest w stylu klasycystycznym na planie krzyża. Posiada dwie boczne kaplice, z których jedna poświęcona jest odnowicielowi zgromadzenia księży marianów bł. bp. Jerzemu Matulewiczowi. Na obrazie widzimy Piusa X i bł. bp. Jerzego Matulewicza w asyście zakonników przyjmujących od papieża akt odnowienia zgromadzenia. Na przeciwległej stronie widzimy zaś obraz przedstawiający scenę, w której papież Innocenty XII w dniu 24 listopada 1699 r. zatwierdza zakon marianów na prawie papieskim i przekazuje bullę erekcyjną założycielowi zakonu bł. o. Stanisławowi Papczyńskiemu.

Sama kaplica poświęcona jest św. Faustynie Kowalskiej i jej kierownikowi duchowemu oraz spowiednikowi — bł. ks. Michałowi Sopoćce. Wcześniej w kaplicy tej znajdował się okazałych rozmiarów wizerunek Jezusa Miłosiernego zamówiony przez księży marianów, namalowany w 1957 r. przez Adama Stykę, który w tym okresie mieszkał w Nowym Jorku. Obecnie obraz ten znajduje się wewnątrz mariańskiego klasztoru w Stockbridge. W kaplicy św. Faustyny znajduje się płaskorzeźba przedstawiająca św. s. Faustynę oraz jej relikwie i bł. ks. Michała Sopoćki.

W nastawie ołtarza głównego znajduje się obraz Miłosierdzia Bożego w otoczeniu złotych promieni i rzeźb dwunastu apostołów. Namalowany w Meksyku przez Marię Gama z Santa Roza według pamiątkowego obrazka, jaki w Wilnie otrzymał od ks. Michała Sopoćki ks. Jarzębowski¹⁹

Każdego roku na Rajskie Wzgórze przybywają liczni pielgrzymi z różnych regionów Stanów Zjednoczonych oraz Kanady. Świątynia nie jest w stanie pomieścić przybyłych licznie pątników dlatego uroczyste celebry odprawiane są na placu przy ołtarzu polowym, który przebudowany i poświęcony został w tym roku z okazji 50-lecia istnienia świątyni. Uroczystościom jubileuszowym obchodzonym w święto Miłosierdzia Bożego przewodniczył bp Timothy A. McDonnell — ordynariusz diecezji Springfield. W uroczystościach brało udział ponad 20 tysięcy wiernych.

Ważnym wydarzeniem dla rozwoju kultu Bożego Miłosierdzia było powołanie kard. Karola Wojtyły na stolicę piotrową. Pontyfikat Jana Pawła II przyczynił się do dynamicznego wzrostu i rozwoju kultu Miłosierdzia Bożego w USA. Rozpowszechniane teraz po całym świecie orędzie i nabożeństwo do Bożego Miłosierdzia związało się jeszcze bardziej z sanktuarium w Stockbridge i pracującymi tam księżmi ze zgromadzenia ojców marianów.

Nie było dziełem przypadku, że ks. Serefin Michalenko, zamieszkały na stałe w Stockbridge, został powołany na wicepostulatora beatyfikacji i kanonizacji s. Faustyny na Amerykę Północną. Mieszkająca w bliskim sąsiedztwie Sanktuarium Bo-

¹⁹ Tamże.

żego Miłosierdzia Maureen Digan stała się niezwykłym świadkiem. Jej przypadek i medycznie niewytłumaczalne uzdrowienie zostało uznane za cud w procesie beatyfikacyjnym s. Faustyny. Drugi przypadek, którego dokumentację i badania dokładnie śledził i przygotował ks. Serafin Michalenko, to cudowne uleczenie z choroby serca ks. Ronalda Pytla, który odzyskał zdrowie w sposób niewytłumaczalny dla medycyny. Ten fakt został uznany przez rzymską komisję do spraw kanonizacyjnych za cud wymagany do kanonizacji bł. Faustyny Kowalskiej. To dzięki pomocy udzielonej przez prowincję ks. Michalenko mógł dokonać sprawdzenia autentyczności dwóch cudownych uzdrowień, które doprowadziły do beatyfikacji i kanonizacji s. Faustyny.

Beatyfikacja s. Faustyny przez Jana Pawła II w dniu 18 kwietnia 1993 r. w Rzymie spowodowała, że kult Bożego Miłosierdzia na całym świecie nabrał nowej dynamiki. Ze wszystkich zakątków zaczęły napływać informacje o łaskach otrzymanych za wstawiennictwem polskiej zakonnicy. Po zbadaniu przez Stolicę Apostolską kolejnego cudu, Jan Paweł II podjął decyzję o kanonizacji bł. Faustyny Kowalskiej i zaliczenia jej do grona świętych Kościoła katolickiego. Jednym z uczestników mszy kanonizacyjnej 30 kwietnia 2000 r. był cudownie uzdrowiony amerykański ksiądz polskiego pochodzenia — Ronald Pytel.

Wielkim wydarzeniem w Stockbridge był dzień 8 lipca 1993 r., kiedy to kard. Franciszek Macharski przywiózł z Krakowa do Stanów Zjednoczonych relikwie św. Faustyny. Na uroczystości, którym przewodniczył kard. Bernard Law z Bostonu, przybyli wierni z różnych stron Ameryki²⁰

Warto nadmienić, że z powodu trudnej sytuacji politycznej w Polsce z okazji 50-tej rocznicy objawień s. Faustynie marianie w Stanach Zjednoczonych przygotowali najpierw pierwsze polskie wydanie *Dzienniczka*. Następnie przygotowano kolejne wydania w językach: angielskim, hiszpańskim, rosyjskim, wietnamskim, brazylijskim i portugalskim²¹

Codziennie o godzinie 15.00 w świątyni odprawiana jest z licznym udziałem pielgrzymów nowenna wraz z koronką. Liturgia tych nabożeństw drogą satelitarną dzięki katolickiej stacji TV – EWTN emitowana jest na cały świat. W narodowym Sanktuarium Bożego Miłosierdzia kilkakrotnie w roku odbywają się pod patronatem marianów liczne spotkania, zjazdy i kongresy. Sanktuarium w Stockbridge jest miejscem szczególnego kultu Miłosierdzia Bożego promieniującym na Amerykę Północną, Amerykę Południową i cały świat. W Stockbridge przygotowywali się mariańscy misjonarze, którzy przenieśli orędzie s. Faustyny do Brazylii, Argentyny, na kontynent afrykański a ostatnio także do Filipin.

²⁰ *Tamże*, nr 377, s. 14.

²¹ S. MICHALENKO, *Mariański Apostolat Bożego Miłosierdzia. Świadectwo prowincji amerykańskiej św. Stanisława Kostki*, w: J. KUMALA, *Tajemnica Bożego Miłosierdzia w charyzmie mariańskim*, Licheń 2004, s. 335.

Decyzją Konferencji Biskupów Katolickich USA w 1996 r. uznano Świątynię Miłosierdzia Bożego w Stockbridge — Narodowym Sanktuarium Bożego Miłosierdzia (*National Shrine of the Divine Mercy*)²². O wielkiej roli sanktuarium pisał ks. Serafin Michalenko:

(...) pragniemy, aby sanktuarium Miłosierdzia Bożego było znakiem i zaproszeniem dla wiernych do medytacji i akceptacji chrześcijańskiego orędzia zbawienia. Przez imię — Narodowe Sanktuarium Bożego Miłosierdzia — jak również przez jego duchową, duszpasterską i formacyjną działalność prowadzoną tutaj, ma ono głosić radosną prawdę o Bożym Miłosierdziu. Naszym zadaniem jest, aby sanktuarium w Stockbridge było specjalnym miejscem, w którym może dokonać się odkrycie Miłosierdzia Bożego (...) ²³

Narodowe Sanktuarium Bożego Miłosierdzia jest tym ośrodkiem, z którego orędzie i nabożeństwo do Miłosierdzia Bożego promieniuje na cały świat. Troską duszpasterską obejmuje nie tylko samych Amerykanów. Co roku wierni z krajów Ameryki Środkowej i Południowej pielgrzymują do Stockbridge. Głównym zadaniem sanktuarium jest krzewienie kultu do Miłosierdzia Bożego²⁴.

Ojciec Święty Jan Paweł II w liturgiczne wspomnienie św. Faustyny dnia 5 X 2001 r., udzielił marianom swojego Apostolskiego Błogosławieństwa, w którym napisał:

Niniejszym dziękuję Wam za udział, jaki mieliście wespół z innymi w uwieńczeniu sukcesu kanonizacji św. Marii Faustyny Kowalskiej: zachęcam gorąco, abyście nadal byli apostołami Bożego Miłosierdzia pod macierzyńską i pełną miłości opieką Maryi, aby przekazywać to nagłące i zbawienne orędzie i nabożeństwo do Jezusa Miłosiernego, szczególnie gdy niesiecie posługę pielgrzymom przybywającym do Narodowego Sanktuarium Miłosierdzia Bożego, przez Opatrzność Bożą powierzonego w Waszym kraju Waszej troskliwej pieczy²⁵.

The History of the Image and of the National Shrine of The Divine Mercy in Stockbridge, Massachusetts, USA

Summary

On the 22nd of February 1931, Christ appeared to Sister Faustyna Kowalska in her Congregation's convent in Płock, Poland. He directed her to paint an image after the pattern of the vision, signed with the words: "Jesus, I trust in You." The Sister's spiritual mentor in the city of Vilnius, now in Lithuania, the Reverend Michael Sopoćko, commissioned an artist he knew, Eugene Kazimirowski, to paint the image requested by Jesus. It was completed by July 1934.

²² *Tamże*.

²³ MICHALENKO, *Rys historyczny*, s. 13–14.

²⁴ *Tamże*.

²⁵ Por. J. KUMALA, *Tajemnica Bożego Miłosierdzia*, Licheń 2004 r.; MICHALENKO, *Mariański Apostolat Bożego Miłosierdzia*, s. 333–339.

In response to another injunction of Jesus to Sister Faustyna, that a Feast of The Divine Mercy be established in the Church, Fr. Sopoćko had prepared a treatise on our Lord's message and request with the aim of encouraging bishops and academicians to petition Church authorities to fulfill the Lord's desire. Shortly after the beginning of the II World War he learned that a Polish priest, Rev. Józef Jarzębowski, happened to be passing through Vilnius with the intent of ultimately reaching America. Fr. Sopoćko approached him to take the treatise and make it known there.

As he journeyed via Moscow, Siberia, Vladivostok and Japan, finally arriving in the United States, Fr. Jarzębowski managed to avoid the confiscation of the treatise by Communist inspectors, who particularly searched for religious objects. During a short sojourn at the Polish Seminary in Orchard Lake, Michigan, he inspired Rev. Fr. Jasinski, a doctor and professor of theology there, to fund the publication of the treatise, which was then sent to all the members of the American hierarchy and rectors of Catholic universities by his confrères, the Marian Fathers in Washington, D.C.

With the help of Felician Sisters in Michigan and Connecticut along with his confrères, Divine Mercy Chaplet and Novena prayers were printed and propagated alongside holy cards of the Vilnius Image of Christ. Already in 1944, hardly two-and-a-half years after the saintly passing of Sr. Faustina, a Divine Mercy Apostolate was instituted by the Marians in Stockbridge, MA, where Divine Mercy images, prayer cards, pamphlets and books on the subject were published and from there quickly spread throughout the country and to almost all the continents.

In 1959, the Sacred Congregation of The Holy Office prohibited the spreading of the message and devotion to The Divine Mercy as revealed to Sr. Faustyna, due to inaccurate translations in some places of excerpts from her writings. At bishops' discretion, Divine Mercy Images were to be removed from churches and literature suppressed. Fr. Sopoćko and the Marian Fathers were allowed to write and preach about the Mercy of God, but only based on Sacred Scripture, the Liturgy and accepted theology.

Meanwhile, already in 1950, the Marians were urged by members of their Association of Helpers together with the many devotees and supporters of The Divine Mercy Message to build a larger church in thanksgiving for the numerous graces attributed to the Merciful Lord. Still considered to be the chapel of the contingent novitiate house, the building was completed in May 1960 and formally dedicated by the Bishop of Springfield, MA, who allowed the D.M. Image to remain enshrined there.

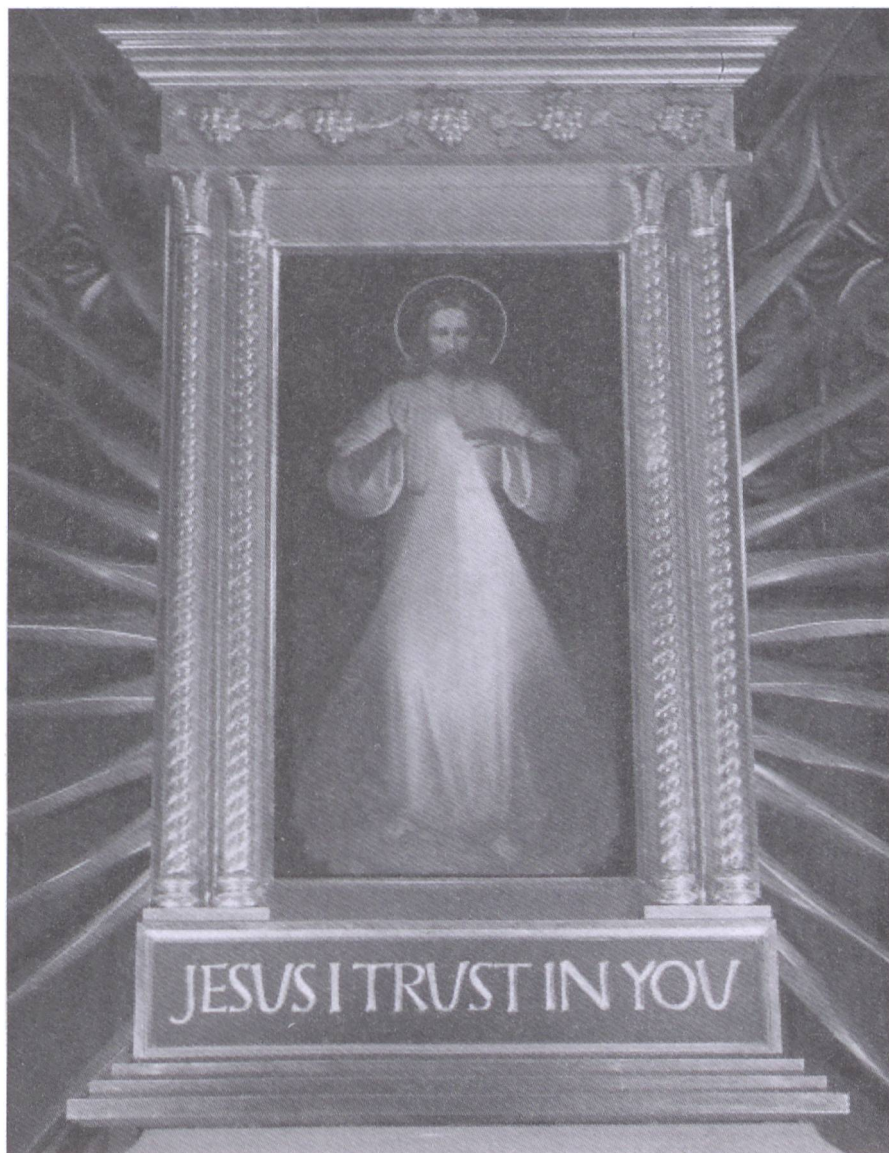
Of the two side chapels of the shrine, one is dedicated to St. Faustyna Kowalska and her spiritual director, Bl. Michael Sopoćko. It houses their first-class relics and a bas-relief representation of a Eucharistic vision associated with the Divine Mercy Image granted by Jesus to St. Faustina.

As predicted by the saintly Sister, the prohibition on the spreading of the devotion to The Divine Mercy was lifted under pope Paul VI on April 15, 1978. On October 16 of the same year, the Cardinal Archbishop of Cracow, Poland, was elected to the papacy. He had been instrumental in clarifying the difficulties connected with Sr. Faustina's mission. The Marians resumed their Divine Mercy Apostolate, and in 1996, the Conference of Catholic Bishops in the USA designated the Stockbridge chapel as the "National Shrine of Divine Mercy."

Sister Faustyna Kowalska was beatified on the 18th of April, 1993, and canonized on the 30th of April, 2000 — both on the Feast of The Divine Mercy, as well as thanks to the miracles granted through the intercession of Sister Faustyna to two Americans, a woman and a priest.

Thousands of pilgrims visit the National Shrine each year either out of personal devotion or as pilgrims joining in the celebration of holy, ethnic or specialized days. The “Hour of Great Mercy” is observed daily in the shrine at 3:00 p.m. together with Eucharistic adoration and the sacrament of Reconciliation. Repeating a declaration that his “Venerable Predecessor” made when he inaugurated the large Shrine of Divine Mercy in Poland in 2002, Pope Benedict XVI stated: “Apart from the mercy of God there is no source of hope for mankind.”

Fot. 1. Obraz Jezusa Miłosiernego autorstwa Marii Gama (Meksyk)

Fot. 2. Prezbiterium Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Stockbridge

Fot. 3. Obraz Jezusa Miłosiernego autorstwa Adama Styki (1957)

